

Guddommeligt brød

20. april 2006

Min ellers så forudsigelige tilværelse var blevet udfordret af et forholdsvist stort mysterium. Mysteriet bestod i en pludselig ankomst af horder af brød, som blev ved med at vælte ud af mine køkkenskabe. Først kom de belejligt, og jeg tænkte ikke rigtig over, at det var en kende mærkværdigt, at hver gang jeg åbnede et skab, væltede der gifler, håndværkere og mysliboller ud af det. I det mindste havde min kost været varieret i de pågældende dage, men efter en tid begyndte det at gå mig på. Jeg havde ikke haft lyst til at invitere gæster, for jeg var overbevist om, at gæsterne ville se skævt til mig og alle de krummer, som flød over hele lejligheden. Tanken om at åbne en brunchrestaurant havde heller ikke strejft mig. Jeg børstede sofaen fri for brød og satte mig ned i den i håbet om kunne udtænke en løsning.

Jeg var blevet boende på Ravnsborggade efter bruddet med Jurga. Forholdet var aldrig blevet det samme efter vores ferie i Litauen, og vi var lige så stillet gledet fra hinanden. Hun havde koncentreret sig om Maria, og jeg havde koncentreret mig om mit arbejde. Jeg var dog mellem jobs for tiden. Jeg havde arbejdet som sagsbehandler i en ejendomsmæglerbutik i Lyngby, og der havde ikke altid været forståelse for, at jeg det ene øjeblik var centrum for al opmærksomhed og kunne nå to mands arbejde på den halve tid, mens jeg det næste begyndte at græde over, at kaffeautomaten ikke havde mere espresso. En ubetinget kærlighedserklæring til indehaverens sekretær på 53 år på en firmatur i det lokale bowlingcenter havde heller ikke gjort min situation nemmere. En kammeratlig samtale hos chefen havde udviklet sig til en forholdsvis heftig udveksling af holdninger til, hvordan man opfører sig på en arbejdsplads og var endt med oprydning af mit skrivebord en halv time senere. Godt det samme, for jeg havde vigtigere ting at foretage mig end at kigge ind i en skærm i syv timer og elleve minutter hver dag. Jeg havde ikke nogen psykiater, men brugte min praktiserende læge til at få udleveret medicin.

Jeg havde sovet en del mindre den sidste uge. Jeg havde masser af energi og fik de mest fantastiske idéer til projekter midt om natten. Her nævnes i flæng: Etablering af et skattely på Caymanøerne. At købe en enkeltbillet til Mogadishu, så jeg kunne dygtiggøre mig i min pludselig altoverskyggende passion – tæppevævning. Jeg havde også udtænkt en genial idé om at samle alle antikvitetshandlerne på Ravnsborggade under en samlet franchise, selvfølgelig med mig selv som modtager af alle afgifter.

Jeg havde også brugt en del tid på at spekulere over, hvor alle brødene kom fra. Det kunne tænkes, at hver gang jeg trådte ud af lejligheden, blev den invaderet af østeuropæiske bagersvende uden licens, som transformerede mit køkken til en slagmark af globalknive og bageplader. Den tanke havde jeg dog parkeret, da jeg kom i tanke om, at der kun var en enkelt ovn i køkkenet. Desuden var min søgning efter melspor endt blindt. Når jeg en sjælden gang kastede mig ud i bagningens ædle kunst, efterlod jeg altid mit køkken i en kaskade af melefletterlenskaber på gulv og vægge. Enten var de østeuropæiske bagersvende usandsynlig gode til at gøre rent efter sig, eller også var der en anden løsning på mysteriet.

Havde Jesus haft en finger med i spillet? Han var efter sigende temmelig god til at få brød til formere sig med ubegribelig hast. Om hans mad smagte godt, var vel en helt anden sag. Havde man grahamsmel i år 32? Hvem bagte det første brød til ham, så han kunne køre det igennem en 3D-printer? Og hvordan fik han sit trådløse netværk til at virke oppe på en klippeside? Spørgsmålene var mange, og jeg kom ikke nærmere et svar på mit efterhånden presserende problem, før jeg lærte lidt mere om Jesus og hele denne brødhistorie. Det var efterhånden den mest plausible forklaring på ankomsten af talrige stykker bagværk i min lejlighed på Nørrebro. Et velsmagende irritationsmoment.

Det var derfor midt om natten, at jeg sad i min sofa lagde planer for at komme til bunds i min teori om Jesus. Jeg rejste mig og gik ned i mit kælderrum for at lede efter min bibel fra konfirmationstiden. Da jeg tændte for lampen i mit efter omstændighederne ryddelige kælderrum, åbenbarede sig uanede muligheder til projekter foran mig. At tænke sig, at jeg ikke før var kommet på den fremragende idé at udskifte motorerne på mine gamle fjernstyrede både, så jeg kunne tage betaling for kapsejlad på søerne. Det forekom mig også komplet ubegribeligt, at mine planer om at uddanne mig til møbelpolstrer, så jeg kunne skifte betræk på min gamle sofa, endnu ikke var ført ud i livet. Hvorfor havde jeg i øvrigt heller ikke tænkt over, at hvis jeg købte rensesprit, kunne jeg fjerne skriften på mine gamle dvd'er, slette indholdet og sælge dem gennem *Den Blå Avis*? Mulighederne var uendelige.

Jeg modstod fristelsen til at bringe mine projekter tilbage til lejligheden. Der var alligevel ikke plads til sofaen med al den morgenmad, som flød på gulvet. Jeg kunne ikke finde min bibel, men jeg fandt noget, der var bedre. En bog om Jesus med titlen *Det største menneske der har levet*. Jesus måtte være kraftig af bygning. Jeg var begejstret over at have fundet en analytisk bog om manden. Måske var der også opskrifter i.

Jeg begav mig op ad trappen mens jeg undrede mig over, at der var så stille i opgangen. Klokken var over fire! Havde folk ikke arbejde at passe eller børn at sende i skole? Måske skulle jeg påtage mig rollen som opgangens vækkeur hver morgen, for jeg havde ikke brug for mit eget for tiden. Det stod på mit sengebord og skulede til mig hver nat med dets stirrende grønne tal, som skiftede med lynets hast. En kontant påmindelse om den søvn jeg ikke fik.

Jeg åbnede døren til min lejlighed, bevæbnet med mit nye kæreste øje, en bog med svar på alle mine spørgsmål om det største menneske og hans evner som bagermester. Det skulle blive spændende at finde ud af, om Jesus havde brugt koldhævning, eller om han havde brugt sølvpapir eller folie over lerskålene, mens hans brød hævede. Det skulle vise sig, om man med rette kunne kalde ham en brødsnedker, og om han således var den første til at kombinere to erhverv.

Jeg lavede en kande kaffe og påbegyndte mine studier. Indledningsvis havde jeg svært ved at skjule min skuffelse. Jesus havde også serveret fisk, og havde således gjort sig skyldig i den største smagsforvirring, som først blev overgået, da et forstyrret individ besluttede sig for at servere svinekød sammen med ansjoser og kapers. Jeg besluttede mig for at smage et af mine rundstykker for at se, om der var spor af fisk, men blev skuffet. Smagen var ganske almindelig, men jeg måtte rynke på næsen af en forholdsvis barsk eftersmag af kommen. Det var på høje tid at finde årsagen til mysteriet, for det virkede, som om rundstykkerne var ved at invitere venner fra nær og fjern med det formål at afholde militæreksersits på mine gulve. Jeg måtte læse hurtigere.

Forvirringen blev total, da det gik op for mig, at det var en lille dreng, som havde givet det oprindelige brød til Jesus, før han gik i multiplikationsselvsving. Havde der været drenge inde i min lejlighed for at så hvede? Min mistanke kredsedde om min lille nevø, som havde været på besøg for en uge siden, men jeg blev hurtigt overbevist om, at det ikke var ham. For det første kunne han ikke nå op i det køkkenskab, hvorfra problemerne var opstået. Desuden var jeg sikker på, at jeg ville have opdaget, hvis han havde haft aks under armen, da han trådte ind ad døren. Teorien blev også undermineret af, at han kun var halvandet år gammel. Forklaringen måtte findes andetsteds.

Mine hænder rystede efter min femte kop kaffe. De rystede temmelig meget i forvejen, og rigelige mængder af kaffe gjorde ikke tingene bedre. Når jeg blev i godt humør og ikke behøvede at sove så meget, havde jeg en tendens til at nyde kaffe, mere end jeg plejede. Når aftenen gik på hæld, og byens vinduer slukkede et efter et,

og når lygtepælene overtog kontrollen over byens gader, påbegyndte min kaffemaskine sin smertefulde klagesang, som først stoppede, når jeg fodrede den med bønner. Jeg havde overvejet koffeinfri kaffe, men det smagte af uforklarlige årsager ikke lige så godt som den ægte vare.

Jeg læste videre, men måtte stoppe efter et par linjer, da jeg chokeret konstaterede, at Jesus havde fodret menneskemængden med bygbrød. Det måtte da sige noget om mandens gastronomiske niveau. Jeg var klar over, at Jesus ikke sprang ned på jorden for at lære sine tilhængere at lave mad, men bygbrød? Han havde samlet 10.000 mennesker på en mark. Der havde været gratis entré, og alle gæsterne havde haft store forventninger om et storslået show. Havde jeg været deltager, havde jeg haft en lillebitte forventning om et fornuftigt traktement efter forestillingen. Min skuffelse havde været stor, hvis jeg havde fået serveret bygbrød.

Jeg kunne ikke dy mig for lige at samle en myslibolle op fra sofaen for at smage, om der var byg i, men jeg syntes ikke, jeg kunne smage nogen forskel. Jeg skrev en note til mig selv om, at jeg skulle ringe til en bager, når de vågnede om et par timer, for at spørge, om de brugte byg i deres rundstykker. Jeg ville også ringe til Statens Seruminstitut og spørge, om de ville undersøge, om der var byg i et af mine rundstykker.

En pludselig indskydelse ramte mig som en hammer. Hvis almindelige bagere ikke brugte byg i rundstykkerne, og det viste sig, at der var byg i mine, kunne det tyde på en guddommelig indgriben i min lejlighed. Jeg besluttede mig for at trodse min natur og lægge mig til at sove.

Jeg forsøgte i hvert fald på det.

For jeg havde glemt at tænke på, at Jesus havde samlet de overskydende bygbrød sammen, så intet gik til spilde. Var det virkelig min mission? Meningen med min tilværelse? Pludselig blev jeg klar over, at jeg måtte på gaden som det første næste morgen. Jeg sprang op af sengen og konstaterede, at mængden af brød havde antaget en anseelig størrelse. Jeg rodede i skabe og skuffer og fandt mit eneste spækbræt, fattede en brødkniv og begyndte at skære brødene ud i papirtynde skiver.

Der var en mening med galskaben. Inspireret af min gode ven med tjørnekronen havde jeg udtænkt et genialt koncept. Jeg ville være oblateksportør. Kirkernes oblater var mildest talt en tør affære, så jeg havde to trumfer på hånden: velsmagende brød og meget af det. Ligesom Jesus åbenbart havde for vane at traktere sine tilhængere

med kreaturfoder, kunne kirkernes menukort også bruge en fornyelse. Det var her, mit forretningskoncept kom ind i billedet. Jeg ville indgå et joint venture med kirkerne. De skulle outsource madforretningen til mig, så de i stedet kunne koncentrere sig om deres kerneforretning, nemlig bøn og uskøn sang. Således kunne jeg opnå eneretten til servering af mad i den danske folkekirke. Guddommelig mad, vel at mærke.

Jeg skar videre og forestillede mig, hvordan mit kirkelige menukort ville præsentere sig. Oblater i fem forskellige smagsvarianter, alle serveret med lunkent saftevand. Jesus havde, så vidt jeg huskede, også været rimelig ferm til at forvandle vand til vin, så hvis min forretning kunne vinde indpas på det kirkelige marked, kunne jeg med tiden vel også overtage markedet for drikkevarer.

Jeg blev færdig med at skære oblater efter at have stået en time foran skærebrættet. Jeg kunne nu ikke se, at min indsats havde foretaget noget nævneværdigt indhug i mængden af brød, men det gjorde ingen forskel for min entusiasme. Det var morgen, og den søvnige by var ved at ryste nattens oplevelser af sig og var ved at gøre sig klar til dagens gøremål. Jeg kiggede ud ad vinduerne og opdagede, at gaderne var ved at blive fyldt med fortravlede mennesker. Busserne kæmpede en brav kamp med horder af passagerer og barnevogne, og bilerne kørte fast ved de sædvanlige trafikale knudepunkter.

Jeg måtte på gaden.

Jeg fyldte to indkøbsnet med brød og åbnede en flaske vin. Den havde stået bagerst i skabet i nogen tid, men nu skulle den vise sit værd. Foråret havde for alvor meldt sin ankomst, så jeg iførte mig en tynd jakke og påbegyndte min symbolske vandring ned fra de høje tinder.

Den lette brise ramte mig i ansigtet og mindede mig om, at jeg slet ikke havde sovet om natten. Jeg mærkede en anelse træthed i mine kinder, men fejede den væk med entusiasme og virkelyst. Jeg bemærkede desuden vinden tage fat i mine indkøbsnet, som virkede usædvanlig lette. Jeg kom i tanke om, at jeg helt havde glemt at ryge i de timer, hvor jeg studerede, så jeg skyndte mig at tænde en gul King's.

Jeg tog plads på hjørnet foran Fakta og begyndte med høj røst at fortælle de forbipasserende om mit nye forretningskoncept og bød på en oblat og et glas vin. Klokkeren var otte om morgenen, så enten havde de allerede spist morgenmad, eller også ville de ikke drikke alkohol så tidligt. Der var ingen, der stoppede.

Efter et par timer blev jeg ramt af en smule modløshed. To gange havde en Fakta-medarbejder været nødsaget til at tisse på mig. Jeg havde ved begge lejligheder fortalt ham, at jeg havde al mulig ret til stå foran deres butik, da vi havde hver sit forretningsområde.

Jeg blev ramt af de barske realiteter, da en venlig ældre dame standsede foran mig og spurgte, hvad jeg solgte. Jeg fortalte stolt om min idé, og om hvordan den var opstået. Hun sagde, at hun rigtig gerne ville smage en oblat. Stolt rakte jeg hånden ned i nettet, men måtte konstatere, at der ikke var flere tilbage.

Jeg måtte have spist dem alle sammen selv.